

BAZAR

"Häikäisevä, piinaava trilleri"

JANE HARPER

SALLY
HEPWORTH

Rakkaat
tytöt

Meillä kaikilla on salaisuutemme...

**SALLY
HEPWORTH**

**Rakkaat
tytöt**

Suomentanut Inka Parpola

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Inka Parpola
Suomenkielinen laitos © Inka Parpola ja Bazar Kustannus 2026
Englanninkielinen alkuteos Darling Girls
First published in the United States by St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group
Copyright © 2024 by Sally Hepworth International Pty Ltd
ISBN 978-952-403-870-6

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Jen Enderlinille, joka teki minusta kirjailijan.
Maailmassa ei ole riittävästi sanoja
kuvailemaan kiitollisuuttani.

TOHTORI WARRENIN PSYKIATRINEN VASTAANOTTO

Tohtori Warren istuu rennosti harmaassa taittotuolissa nilkka polvella leväten. Hänellä on yllään ruskea puku, solmio on punainen. Ohutkehysiset silmälasit roikkuvat ketjussa rinnalla. Kun koputan oveen, hän osoittaa vapaata tuolia vastapäätä itseään mutta ei nosta katsettaan vanhan-aikaisesta pahvikansiosta, joka lepää hänen sylissään. Kalju, maksaläiskien täplittämä päälaki kiiltelee kuin vasta vahattu urheiluauto.

”Hei”, sanon.

Ei vastausta. Lyhyen epäröinnin jälkeen narahtelen lattian poikki lenkkareissani ja istuudun.

Tohtori Warren kyhjöttää edelleen kansionsa yllä.

Huoneessa on vain kaksi tuolia, ruukkukasvi ja ikäkulu puinen sohvapöytä. Odotellessani tohtorin aloitussanoja tarkkailen paria varpusta, jotka nokkivat ikkunalaudan halkeillutta maalia.

”Anteeksi”, sanon usean minuutin jälkeen, kun tohtori Warren ei edelleenkään ole tervehtinyt minua. Seinäkellon mukaan istunto on alkanut viisi minuuttia sitten.

Hän nostaa katseensa aavistuksen ärtyneenä. ”Niin?”

”Aiommeko me...”Tunnen oloni typeräksi. ”...aloittaa?”

Hän katsoo kelloa, sitten papereitaan. ”Ihan milloin haluat.”

En ole ennen käynyt terapeutin pakeilla, mutta hänen käytöksensä tuntuu hiukan eriskummalliselta. Ehkä hän on kallonkutistaja, joka saavuttaa tuloksia epäsovinnainten keinojen avulla – jättämällä vaikka tuolin tarjoamatta, koska asian ytimeen pääsee nopeammin, jos potilaalla on epämurkava olo.

Joko niin, tai sitten tohtori Warren on kusipää.

”Eli minä vain... puhun?”

”Kyllä.”

”Mistä?”

Hän huokaisee. ”Riippuu sinusta. Ehdottaisin kuitenkin, että puhuisit Wild Meadowsista.”

Minun ei pitäisi hermostua, kun kuulen lapsuudenkotini nimen mainittavan näin tuttavalliseen sävyyn. Nykyään kaikki tuntevat Wild Meadowsin. Media suorastaan rakastaa tätä ihastuttavaa maalaistaloa ja siellä tapahtuneita julmuuksia. He rakastavat myös kaikkea, mikä liittyy sijaislapsiin. Otsikot käytännössä kirjoittivat itse itsensä.

Wild Meadows vai Kaubujen talo?

Wild Meadowsin alle haudatut salaisuudet

Pahuus lymyilee Wild Meadowsissa

Tällaiset otsikot ovat nostaneet Wild Meadowsin maailmankartalle. Ilmeisesti ihmiset ajavat paikan päälle katsomaan taloa... tai mitä siitä on jäljellä. Mutta vaikka Wild Meadows merkitsee suurelle yleisölle yliampuvia lööppejä ja sensaatio- maisia lehtijuttuja, minulle se merkitsee koko elämää. Paikkaa,

jossa opin tuntemaan, mitä merkitsee menetys, häpeä... ja viha.

”En voi puhua Wild Meadowsista”, sanon. ”En vielä.”

Ehken koskaan.

Tohtori Warren nojautuu taaksepäin selvästikin pettyneenä. En mielelläni tuota ihmisille pettymystä. Mutta jos kerroin hänelle kaiken saman tien, hän ei ymmärrä. Kukaan ei ymmärrä, miltä minusta tuntui kasvaa Wild Meadowsissa. Millaista kärsimystä se nainen minulle aiheutti. Sen ymmärtävät vain ne, jotka sen kokivat.

”No, me voimme myös vain istua tässä, jos sitä haluat.”

Hän siirtää katseensa takaisin kansioon, jonka sisällä näen hänen piilottelevan sanomalehteä. Tämä vahvistaa sen, mitä olen koko elämäni ajan epäillyt: kukaan ei välitä.

JESSICA

Kuusi kuukautta aiemmin

”*Jessica!*”

Jessica oli melkein päässyt ulos Debbie Montgomery-Squiren talon uljaasta ulko-ovesta, kun hän kuuli nimensä. Jälleen kerran.

Hän oli juuri saanut valmiiksi kolmituntisen ”huonehuollon”, jonka aikana hän oli järjestellyt asiakkaansa kylpyhuoneen kaapit tiptop-kuntoon. Sääntölisesti aseteltuja, värikoodattuja ja nimikoituja säilytysrasioita kelpasi esitellä Pinterestissä. Lopputulos oli häikäisevä – kaikki Debbien ystävät sanoivat niin. Ja koska kaikki Debbien ystävät olivat saapuneet paikan päälle ihailemaan Jessican aherruksen tuloista, hän oli pahemman kerran vaarassa myöhästyä seuraavasta kohteesta – aikatauluun ympätystä viidentoista minuutin myöhästymisvarasta huolimatta.

Aluksi Jessica aikoi vain painaltaa eteenpäin. Mikään – ei mikään! – ei inhottanut Jessicaa yhtä paljon kuin myöhästely. Paitsi ehkä sotkuisuus. Ja sellaiset ihmiset, jotka vetivät mutkat suoriksi tai jättivät vastaamatta RSVP-pyyntöihin. Jessica vastasi aina saman tien, kun kutsu kilahti sähköpostiin tai ojenettiin hänen käteensä. Sen jälkeen hän merkitsi tilaisuuden

kalenteriinsa ja lisäsi aikatauluupuriin muistutuksen mahdollisen lahjan ostamisesta ja ryhtyi hyvissä ajoin pohtimaan juuri oikeanlaista asua. Vähintään kaksi vuorokautta ennen tilaisuutta hän selvittiärkevimmän tavan matkustaa ja laati täsmällisen matka-aikataulun (viidentoista minuutin myöhästymisvaran kera).

Jessica oli suostunut tämänpäiväiseen työkeikkaan vain, koska halusi tehdä henkilökohtaisen palveluksen Tina Vandalille. Tina oli mieluisa asiakas, joka oli ostanut Debbieille lahjakortin syntymäpäivälahjaksi ja anellut Jessicaa hoitamaan toimeksiannon henkilökohtaisesti (sen sijaan, että olisi pannut asialle jonkun erinomaisista työntekijöistään), koska ”Debbie on niin kauhean rakas minulle”.

Nykyään Jessicalla oli varaa valikoida. Sen jälkeen, kun hänen kodinjärjestelyfirmansa oli pari vuotta sitten alkanut menestyä, hän oli jättänyt rutiinityöt alaisilleen ja keskittynyt luomaan mainetta Australian johtavana ammattijärjestäjänä, joka esiintyi *The Morning Show*’ssa ja *Better Homes and Gardens*issa antamassa käteviä vinkkejä järjestelmällisempään elämään.

Kun Debbie oli vihdoinkin saanut varattua Jessicalta session, hän oli tilannut sen samalle päivälle, jona emännöi Pilates-tunnin jälkeistä aamukahvituokiota. Tämä ei olisi vaivannut Jessicaa, ellei Debbie olisi katsonut asiakseen tuoda naisia kylpyhuoneeseen yksi kerrallaan julistaen samalla: ”Jessica on oikea kodinjärjestelyvirtuoosi!” Tämän jälkeen hän kannusti kutakin vierasta avautumaan omista järjestelyongelmistaan.

”Ei kai sinua haittaa, Jessica?” Debbie oli kysynyt.

”Ei tietenkään, rouva Montgomery-Squires”, hän vastasi.

Mutta totta kai se haittasi häntä. Nyt hän oli myöhässä seuraavalta keikaltaan.

”Jessica?” Debbie huhuii jälleen ja juoksi hänen peräänsä ovelle.

Jessica huokaisi. Liisteröi hymyn naamalleen. Kääntyi ympäri.

”Tämä on vähän kiusallista”, Debbie sanoi, ”mutta huomaisin, että kylpyhuoneesta puuttuu jotakin. On ihan kamalaa ottaa tämä puheeksi...”

Debbiestä ei tuntunut kamalalta. Debbie pystyi hädin tuskin vetämään henkeä riemultaan. Hänen takanaan olohuoneessa seitsemän treenivaatteisiin sonnustautunutta naista siemaili lattejaan ja teeskenteli, ettei kuunnellut. Kahdeksas nojautui eteenpäin tuolissaan ja tuijotti häpeilemättä.

”Järjestelin uusiksi kylpyhuoneenne kaapit”, Jessica tokaisi kireänä, ”mikä tarkoittaa, että tavarat ovat luonnollisesti hiukan eri järjestyksessä. Jätin huoneeseen listan, jonka perusteella löydät –”

”Aivan”, Debbie keskeytti. ”Mutta minä katsoin tarkkaan.”

Jessica mietti, miten tarkkaan Debbie oli mahtanut katsoa niiden neljän minuutin aikana, jotka olivat kuluneet hänen kylpyhuoneesta poistumisensa jälkeen. Hän olisi erittäin mieluusti palannut hetkeen, jolloin oli suostunut työkeikkaan, ja läimäyttänyt itseään kunnolla kasvoihin.

”Saanko kysyä, mitä sieltä puuttuu?”

Debbie vilkaisi Pilates-ystäviään hiukan vähemmän itsevarman oloisena. Hän madalsi ääntään ja nojautui lähemmäs. ”Valium-purkki.”

Jessica kohottautui täyteen 153 senttimetrin korkeuteensa. Hän tunsi itsensä nöyryytetyksi ja samalla ansaitun tyrmistyneeksi koko maailman palvelusväen puolesta. ”Voin vakuuttaa teille, rouva Montgomery-Squires, etten ole vienyt mitään kylpyhuoneestanne. Mutta mikäli asia vaivaa teitä, voitte ilomielin tutkia laukkuni.”

Hän ojensi laukkua ja katsoi olkansa yli mahdollisimman halveksuvasti. Yhden järkyttävän hetken ajan hän uskoi, että Debbie todella tutkisi laukun. Nainen kuitenkin ilmoitti: ”Se ei ole tarpeen.”

Sietämättömän pattitilanteen keskellä Jessican puhelin alkoi kaikeksi onneksi soida, mikä säästi molemmilta kiusalliset hyvästelyt. ”No niin”, hän sanoi, ”mikäli teillä ei ollut muuta, minun on riennettävä seuraavaan tapaamiseen.”

Jessia odotti hetken. Kun Debbie ei sanonut mitään, hän kääntyi ja harppoi tiehensä.

”Love Your Home Organizational Services”, hän lausui sujahtaessaan upouuden Audinsa nahkaiselle etuistuimelle. Jos kaikki liikennevalot jollain ihmeen kaupalla olisivat vihreinä, hän saattaisi ehtiä ajoissa. ”Jessica Lovat puhelimessa.”

”Rouva Lovat? Nimeni on...”

Kesti hetken, ennen kuin puhelin yhdisti auton kaiuttimiin. ”Anteeksi”, Jessica sanoi ajaessaan liikenteen sekaan. ”En kuullut kunnolla. Kuka soittaa?”

”Olen etsivä Ashleigh Patel.”

Ei, Jessican teki mieli kirkua. Ei, ei, ei.

Oli vain yksi syy, miksi rikostutkija haluaisi ottaa häneen yhteyttä. Norah. Jessicalla ei ollut aikaa tällaiseen. Hän oli jo käyttänyt viidentoista minuutin puskurinsa!

”Miten voin auttaa, etsivä?” Jessica kysyi.

Kun poliisit viimeksi soittivat, sisko oli pahoinpidellyt alakäisen nuoren. Kuulustelussa Jessicalle oli selvinnyt, että ”alikäinen” oli viisitoistavuotias poika, jota sisko oli iskenyt luudanvarrella, kun poika oli kytännyt häntä ikkunan kautta hänen pukeutuessaan eräänä aamuna. Se ei ollut Norahin ensimmäinen pahoinpitely, eivätkä hänen motiivinsa aina olleet perin järkeviä. Tuomioistuon oli langettanut yhdyskunta-

seuraamuksen. Mikäli Norah syllistyisi uusiin rikoksiin kahdentoista kuukauden aikana, tuomio olisi huomattavasti ankarampi.

”Sinun on aika lopettaa tällainen käyttäytyminen”, tuomari oli sanonut Norahille. ”Jos vielä kerran näen sinut tässä salissa, joudun harkitsemaan ehdotonta vankeusrangaistusta.”

”Kuulitko, Norah?” Jessica oli huutanut kotimatalla. ”Joudut ensi kerralla vankilaan! Ei todellisessa maailmassa voi ratkaista tunne-elämän ongelmia väkivallalla.”

”Miten todellisessa maailmassa ratkaistaan tunne-elämän ongelmia?” Norah oli kysynyt.

”Ne haudataan”, Jessica sanoi. ”Niin syvälle kuin suinkin pystyy.”

Sen ajatusmaailman mukaisesti Jessica oli aina elänyt. Pari viikkoa sitten hän oli kuitenkin törmännyt artikkeliin, jonka mukaan myrkyllisten ajatusten hautominen saattoi aiheuttaa syöpää. Jessica oli tajunnut välittömästi olevansa syövän runtelema. Kukaan ei tukahduttanut toksisia tunteita yhtä uutterasti kuin hän. Ajatus syövästä kärsimysten ruumiillisena ilmentymänä oli perverssillä tavalla vetoava. Kuin itsestään hänen ajatuksensa kieppuivat uljaasti tuhoutuneiden sisäelinten pariin.

”Sinä”, hän ilmoitti pernan ympärille kietoutuneelle kasvaimelle, ”olet tulosta siitä, kun minun oli järjestettävä Norah putkasta neljäntuhannennenviidennensadannenkymmenennenseitsemännen kerran. Ja te”, hän tokaisi munasarjojen kystoille, ”olette seurausta kaikista niistä kerroista, kun jouduin murehtimaan Aliciaa. Ja te”, hän totesi haiman ympärille konfetin lailla kerääntyneille kasvainryppäille, ”olette peruja lapsuudestani.”

Hän oli melkeinpä pettynyt, kun lääkäri antoi hänelle terveen paperit. Kaikki se tukahdutettu viha eikä mitään näkyvää sen todistamiseksi.

Hän oli siitä pitäen tuntenut tukahduttavaa vihaa terveytään kohtaan.

”Toivottavasti en soita pahaan aikaan”, etsivä sanoi. Hän kuulosti nuorelta, vaarattomalta ja jopa kohteliaalta – jopas jotakin, Jessica tuumi.

”On minulla pari minuuttia”, Jessica sanoi. Hän pani vilkun päälle kaistanvaihdon merkiksi. ”Miten voin auttaa?”

Autokoululainen ohitti Jessican, ja hänen oli painettava jarru pohjaan, jottei olisi rysäyttänyt päin nuorukaisen ohjaamaa autoa. Äiti huitoi kättään anteeksipyyntöksi, ja Jessica vilkutti takaisin tukahduttaen jälleen kerran vihansa.

”Kyse on melko arkaluonteisesta asiasta”, etsivä sanoi. ”Jos olet paraikaa autossa, kannattaisi ehkä ajaa tien sivuun.”

”En ole”, Jessica valehteli. Hänellä oli seitsemäntoista minuuttia aikaa ehtiä määränpäähän – eikä sekuntiakaan myöhästymisvaraa. Hän voisi vallan mainiosti kuunnella ja ajaa samalla.

”Hyvä. Soitan pyytääkseni apua erään rikostutkinnan tiimoilta.”

Jessica kurtisti kulmiaan. Tutkinta. Ehkä häntä pyydetäisiin uudestaan maallikkotuomariksi? Erästä miestä oli syytetty murhasta hänen kuristettuaan vaimonsa kolmen pienen lapsen nähden, ja tietenkin Jessica oli valittu maallikkotuomariksi. Hän oli pienikokoinen, siisti, kolmekymppinen nainen, jolla oli rehelliset ruskeat silmät, johdonmukainen moraali ja tyylikkääät, beesit avokkaat – hän oli kuin syntynyt lautamieheksi. Kenties tuomari oli välittänyt hänen nimensä etsivälle?

”Mitä te tutkitte?”

”Asuit ymmärtääkseni Wild Meadows -nimisessä maatalossa, kun se toimi 1990-luvulla sosiaalihuollon sijoittamien lasten ryhmäkotina.”

Jessica painoi jarrun pohjaan. Hän kuuli takaansa torvien räikynää.

Yhtäkkiä hän ymmärsi, miksi etsivä oli kysynyt, oliko hän paraikaa ratissa.

”Onko kaikki hyvin?”

”On”, Jessica vinkaisi. Hän ajoi tien sivuun ja tunsu oudosti erkaantuvansa kehostaan.

”Et välttämättä ole kuullut, mutta Wild Meadows on vastikään purettu. Sen paikalle rakennetaan McDonald’s.”

Tietenkin Jessica oli kuullut siitä. Hän asui nykyisin Melbournen keskusta-alueella kahden tunnin ajomatkan – ja kokonaisen maailman – päässä lapsuutensa maaseutu- taajamasta, mutta koska hän piti elämänsä kaikin puolin säntillisessä järjestyksessä, hän oli ajan tasalla kaikesta tarpeellisesta – ja monesta sellaisestakin asiasta, josta hänen ei olisi tarvinnut olla tietoinen. Hän tiesi Port Agathan asioista todennäköisesti enemmän kuin suurin osa paikallisista.

”No”, etsivä jatkoi. ”Parkkipaikan rakentamisen takia siellä piti kaivaa aika syvälle, ja... sieltä löytyi jotain.”

Jessica alkoi oksettaa. Tällaista siis todella tapahtui. Ihminen eli kaikessa rauhassa elämäänsä vähäpätöisten pikku arkiharmiensa keskellä, kun täysimittainen kriisi aivan yllättäen tuli ja täräytti kaiken hajalle.

Hän alkoi kaivella käsilaukkuaan.

”Pelkään pahoin, että minulla on järkyttävää kerrottavaa”, etsivä totesi. ”En pysty oikein pehmentämään sanojani...”

Jessican sormet hakeutuivat salaiseen sivutaskuun, jonne hän oli tunkenut pilleripurkin. Hän työnsi suuhunsa kaksi Valiumia ja tarttui vesipulloon. *Kiitos Jeesus*, hän mietti, *rouva Montgomery-Squiresista*.

”Mitä sieltä löytyi?” hän kysyi etsivältä.

NORAH

Norah istui huokean meksikolaiskuppilan peräpöydässä juna-asemaa vastapäätä ja listasi mielessään syitä siihen, miksi tämänkertainen deitti oli täydellinen mahalasku. Ensinnäkin Kevin oli profilissaan väittänyt olevansa ”kiinnostava” mutta oli maininnut jo kahdesti *Dungeons & Dragonsiin* kohdistuvan intohimonsa. Toisekseen Kevin oli nimittänyt itseään ”älyköksi”, mutta hänen naamallaan oli vähä-älyisen visapään virne (oli yleistä tietoa, että hymyilevillä ihmisillä oli huomattavasti alhaisempi älykkyydosamäärä kuin vakavilla ihmisillä). Kolmanneksi (ja tämä oli räikein tähänastisista pettymyksistä) Kevinin profilikuva muistutti melko lailla Harry Stylesiä, mutta hänen edessään istuva miehenkuvatus toi mieleen lähinnä nädän.

”No niin”, Kevin sanoi ja myhäili kuin toistaitoinen tolvana, ”sinä siis olet Norah h:lla. Mitäs se sellainen on?”

Norah tuijotti äijää. ”Ja sinä olet Kevin ilman h:ta”, hän tokaisi. ”Mitäs se sellainen on?”

”Ai hoo?” Kevin vastasi ymmällään. ”Kevinissä?”

Norah sulki silmänsä. Neljänneksi: Kevinin ”mahtava huumorintaju” ei totisesti tuntunut välittyvän pöydän toiselle puolelle.

Norah alkoi päätyä siihen tulokseen, että haaskasi aikaansa Kevinin kanssa. Hän istui tämän ravintolapöydän ääressä vain siksi, että tarvitsi tekijän parille pikku kunnostustyölle.

Norah oli pienestä pitäen ollut tarkan markan nainen. Pari vuotta sitten hän oli saanut suorastaan nerokkaan idean, jonka avulla pystyi hoitamaan enimmät kodin huoltotyöt helposti ja ennen kaikkea halvalla: hän kävisi miesten kanssa treffeillä ja ujuttaisi näiden mieliin etäisen toiveen seksistä. Mikä parasta, seksiin päädyttiin lopulta vain harvoin ja niinäkin muutamana kertana se oli ollut vaivan arvoista. Kevin oli deittailusovelluksessa ilmoittanut olevansa ”remonttireiska” (mikä vääjäämättä osoittautuisi viidenneksi pettymykseksi), joten Norah oli pitänyt treffejä suoraviivaisena transaktiona: he heräisivät lauantaiaamuna, Kevin hoitaisi pari sekalaista pikkuhommaa ja poistuisi maisemista lounasaikaan mennessä.

Turha toivo.

Norahin terapeutti Neil jankutti, että Norahilla oli dysfunktionaalinen asenne seksiin.

”Itse asiassa”, Norah sanoi, ”asia on aivan päinvastoin. Harrastan miehen kanssa seksiä, ja hän korjaa kuumavesihanana. Tai putsaa viemäriä. Tai maksaa laskun. Seksi auttaa minua aivan kirjaimellisesti pärjäämään.”

Neil ei järkähtänyt. ”Seksin ei ole tarkoitus olla vaihtokauppaa, Norah.”

”Ai ei vai?” Norah pohti asiaa. ”Mitä sen sitten pitäisi olla?”

Neil ei ollut vastannut saman tien, mikä sai Norahin oletamaan, että hän oli voittanut väittelyn. Kävi kuitenkin ilmi, että Neil vain viivytteli vastaustaan esittämällä mielteliästä. Todennäköisesti äijä riemuitsi mielessään taksamittarin raksuttamisesta.

”Seksi tarkoittaa molemminpuolista nautintoa”, Neil sanoi lopulta.

”Naulan kantaan”, Norah tokaisi. ”Mies saa nautintoa seksistä, ja minä saan nautintoa ilmaisista remonttitöistä.”

Neil suorastaan vimmastui. ”Norah, kieroutuneet ajatukseti seksistä ja siihen liittyvistä valtarakenteista kumpuavat todennäköisesti lapsuudestasi. Haluaisitko keskustella siitä?”

”En.” Sen sijaan Norah halusi todistaa näkemyksensä. Hän halusi mitellä Neilin kanssa useammankin erän ja vahvistaa kerta kerralta kantaansa siitä, että seksi todellakin oli puhdasta vaihtokauppaa. Sen sijaan Neil halusi puhua hänen typerästä lapsuudestaan. Hemmetinmoinen harmi.

”Tykkäätkö lapsista?” Kevin kysyi innokkaana.

”En”, Norah vastasi. ”Pidän koirista.”

Eryityisesti hän piti suurista, typeristä koirista, jotka haukuivat tuulta ja pyörivät jaloissa ja kaatoivat omistajansa kumoon aina, kun hän saapui kotiin. Norahilla oli kolme tällaista koira – greyhoundin ja tanskandoggin risteytys nimeltä Converse, tavallinen greyhound nimeltä Sohva ja sekarotuinen nimeltä Stringi, jossa oli miltei varmasti bullmastiffia. Ne kaikki olivat saaneet nimensä ensimmäisen tuhoamansa esineen mukaan.

Kevin myhäili paljastaen koomisen suuret etuhampaansa. Hän muistutti toritaiteilijan karikatyyrimaalausta. ”Minulla on jackrussell, jonka nimi on Harvey!”

Hyvä jumala sentään.

Pahinta deittailussa, Norah oli sanonut Neilille edellisen istunnon aikana, ei suinkaan ollut seksi, mikäli siihen jouduttiin, vaan keskustelu. Se ei ollut pelkästään puuduttavaa vaan myös hyödytöntä, ottaen huomioon, että mikäli heistä jossain vaiheessa *tulisi* pariskunta, he todennäköisesti

tuijottaisivat seuraavat kolmekymmentä vuotta joko televisiota tai puhelimiaan toverillisen hiljaisuuden vallitessa. Miksei tuota hiljaisuutta voinut harjoitella jo treffeillä, jotta siitä saisi tuntuman? Jotta voisi selvittää, tuntuiko hiljaisuus *oikealta*?

Norah viittoili lähistöllä lymyilevää tarjoilijaa.

”Saisiko olla jotain?”

”Lobotomia”, Norah sanoi. ”Tuplana, kiitos.”

Tarjoilija hymähti.

Ikkunan ulkopuolella kulki kaksi mäyräkoiraa omistajineen. Norah vilkutti niille. Kevin tilasi margaritan.

”Mitä sinä teet työksesi, Norah?” Kevin kysyi tarjoilijan laahustettua tiehensä.

”Minulla on oma yritys.”

”Niinkö?” Kevin nojautui lähemmäs nähdäkseen paremmin hänen tissinsä. ”Millainen yritys?”

”Täytän verkossa älykkyys- ja psykometrisiä testejä työpaikkoja hakevien idioottien puolesta.”

Kevinin hämmentynyt ilme paljasti, että hän miltei takuuvarmasti tarvitsisi Norahin palveluja mahdollisen työnhaun yhteydessä. Norah mietti, pitäisikö hänen ojentaa tyypille käyntikorttinsa. ”Psykometrisiä testejä?” Kevin toisti.

”Yrityspomot ovat sen verran typeriä, että kuvittelevat saavansa parempia työntekijöitä pakottamalla hakijat naurettaviin testeihin”, hän selitti. ”Sen sijaan he saavat niskoilleen kaikkein kekseliäimmät huijarit. On kylläkin totta, että huijarit menestyvät usein parhaiten työelämässä.”

”Sinä siis teet testit hakijoiden puolesta?”

”Takuuvarma läpipääsy tai rahat takaisin”, Norah ilmoitti amerikkalaisella mainosäänellä. Hän piti mainosäänestään ja mietti usein, kannattaisiko hänen hyödyntää sitä kaupallisessa

mielessä. ”Teen yleensä pari virhettä, niin ettei hakijaa pidetä ihan nerona. Sellainen olisi vastuutonta.”

”Miten se toimii?” Kevin kysyi.

”Se on suht helppo juttu. Käytän VPN:ää, joka näyttää IP-osoitteeni olevan asiakkaan sijainnissa. Sen jälkeen kirjautun sisään samaan aikaan kuin työnhakija ja täytän testin hänen puolestaan. Asiakas näpyttelee omat tietonsa ja lähettää ne omalta tietokoneeltaan. Laskutan lystistä kolmesataa per nuppi.”

”Kolmesataa? Sinun täytyy olla aika hyvä niissä testeissä.”

”Ennemminkin kauhistelisin sitä, miten *huonoja* useimmat niissä ovat. Sellainen pakottaa totisesti pohtimaan maailman tilaa.”

Norah oli nauttinut pikku monologistaan – hän paasasi tavattoman mielellään ihmisten ääliömäisyydestä – mutta hänen mielialansa laski, kun hän huomasi Kevinin äitelän tuijotuksen.

”Mitä?”

Kevin virnisti kuin hampaansa paljastava näätä. ”Sinä vain... olet tosi nätti.”

Norah tiesi olevansa hyvännäköinen. Hän ei ollut sokea, ja toisin kuin Kevin, hän ei ollut älykkämpiö. Hän oli 183-senttinen – ja siitä suurin osa oli sääriä – minkä lisäksi hänellä oli libanonilaisen äidin peruina virheetön oliivinvruskea iho ja uljas ruskea hiusryöppy. Hänellä oli myös kirkkaansiniset silmät, mikä oli varsin harvinainen yhdistelmä. Ihmiset olivat *bulluina* hänen silmiinsä ja pysäyttivät hänet usein kadulla kehuakseen niitä – tai ainakin yrittivät pysäyttää, sillä useimmiten Norah pani moिसelle pisteen tokaisemalla: ”Kyllä, tiedän että minulla on uskomattomat silmät, kiitos kun huomasit.” Oletettavasti hän sai kiittää silmistään isäänsä, mutta

koska hän ei tiennyt isästään tuon taivaallista, hän ei katsonut asiakseen tuntea siitä minkään sortin kiitollisuutta.

Sen sijaan Norahia ihmetytti, etteivät hänen rintansa herättäneet suurempaa hämmennystä. Ne olivat puolueettomasti sanottuna täydellinen symmetrian, mittasuhteiden ja muodon ilmentymä. Pari vuotta sitten, kun Neil oli pyytänyt häntä miettimään, mistä hän oli kiitollinen, hän oli lausunut epäröimättä: ”Tytöistä.” Sen jälkeen hän oli vilkaissut alaspäin. Neil ei selvästikään ollut hoksannut, joten hän oli kohottanut toppiaan. Sen jälkeen hänen oli täytynyt kuunnella pitkällinen saarna, joka käsitteli soveliaasta käytöstä terapiaistunnon aikana.

Kevin hymyili hänelle edelleen. ”Minä vain... en voi tajuta, että pääsin kanssasi treffeille.”

Norah oli juuri päätynyt siihen tulokseen, ettei mikään kodin remonttipulma ollut Kevinin kanssa haaskatun ajan arvoinen, kun hänen puhelimensa alkoi soida. Näytti siltä, että jumalat olivat hänen puolellaan.

”Pakko vastata”, hän sanoi ja tarttui puhelimeen. ”Haloo?”

”Puhunko Norah Andersonin kanssa?”

”Kyllä.” Norah painoi sormen vapaalle korvalleen vaimentaakseen taustamelun. ”Kuka soittaa?”

”Olen etsivä Ashleigh Patel.”

Norah kurtisti kulmiaan. Se, ettei hän muistanut olleensa tekemisissä etsivä Patelin kanssa, ei välttämättä merkinnyt mitään. Kun oli yhtä usein tekemisissä poliisien kanssa kuin Norah, nimet ja äänet tuppasivat sekoittumaan toisiinsa.

”Anteeksi, etsivä”, Norah huusi. ”Olen ravintolassa enkä kuule kunnolla. Menen ulos puhumaan.”

Hän vilkutti Kevinille, joka nyökkäsi. Sen jälkeen hän astui ulos ravintolasta ruuhkaiselle kadulle. ”Okei, ulkona ollaan. Mitä asia koskee?”

KOLME KASVATTISISKOJA. YKSI RUUMIS.

Jessica, Norah ja Alicia ovat aina saaneet kuulla olevansa onnekkaita. Lapsina heidät pelastettiin traagisista oloista ja vietiin asumaan idylliseen maalaistaloon kiltin neiti Fairchildin hoiviin. Tytöille annettiin mahdollisuus onnelliseen perhe-elämään. Tai siltä ainakin ulospäin näytti.

Todellisuudessa Fairchildin talossa vallitsivat tiukat säännöt ja arvaamaton ilmapiiri. Kun vuosia myöhemmin talon alta löytyy ruumis, jo aikuistuneet siskot joutuvat kohtaamaan lapsuutensa haamut. Heistä tulee tapauksen avaintodistajia – vaiko sittenkin epäiltyjä?

Sally Hepworthin *Rakkaat tytöt* on koukuttava kertomus siitä, miten kannamme elettyä elämää mukanamme kuin arpea: vaikka kipu on hälvennyt, tarina elää meissä ikuisesti.

